

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÈNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

ULLADA POLITICA

Vivim en plena farsa; pero fins a un punt tal que la comedia comensa a fer iástich als mateixos que la representen.

Qüestió de la Lley de Associacions.—La insinceritat es el distintiu dels elements governamentals que ab més empenyo sostenen aquesta Lley. Se va discutint pro fórmula, sense calor, sense entusiasme y s'ols aixís, en Moret y en Montero Ríos que n son enemics, deixan fer. Per part del govern s'han entaulat gestions ab el Vaticà pera lograr una previa concordia ab el Papa respecte a una lley en la que'l Papa no hi té res que veure. No basta el Concordat, que's busca ademés una concordia. Y en Canalejas fins ara no brinca de coratje. Sembla que algú s'ha cuidat d'amansirlo. Tots gitans blancs.

Entre tant, en diversos punts de la Península, se celebren meetings clericals y anti-clericals y s recullen firmas, distingintse'ls reaccionaris per la pressió que exerceixen sobre tots quants depenen d'ells. A Madrid s'ha celebrat un meeting de senyoras en pró de las ideas de llibertat de conciencia y de la Lley de Associacions. Ja era hora de que s'evidenciés que no todas las fillas d'Eva están conformes ab las ideas retrógradas y clericals de la Duquesa de Bailén. Per tot' Espanya s'hauria de procurar la realisació de actes semblants. En aquestes qüestions la dona pot més que l'home. El día que's demostrí que no es la dona l'apoyo més ferm de la intolerancia religiosa, com pretén el clero, la influencia clerical se deomonarà, y comensarán a dominar a Espanya francas corrents d'emancipació.

A las artimanyas dels polítichs governants, que han pres la Lley de Associacions per salva-vidas, s'hi hauria de oposar l'acció enérgica de tot el país lliberal, anantse'n resoltament de dret al bulto. Potser aixís las burles se tornarian veras, y si no avuy, en época no molt remota, s recullirian els fruits de la campanya popular.

Els pressupostos.—Se discuteixen sense interés, al sol y únich objecte de legalisar la situació económica. Ja'ls governs se cuidan prou de presentarlos sempre a última hora, per evitar que siguin els representants del poble els que estableixin la norma dels gastos y dels ingressos. Copia els uns dels altres, se va perpetuant y agravantse'l desgabell que tira per portas a la nació.

A última hora, pera sortir del pantano, en Navarra revertir ha consentit que li tressin al aygua els projectes de monopoli, que constituhián la seva passió personal. Y al aygua se n'ha anat també'l projecte de la substitució dels consums ab el qual preténia disfressar els seus plans predilectes, y que tant donaren que parlar per l'interés capital ab que'ls sostenia.

Ab tot aixó'ls conservadors trobaran el camí més desembrassat, per quan, qui pot, vulgui cridarlos a la taula.

L'amnistia.—¡Bé l'han feta guar! Y al últim ha sortit migrada, reduhintse a limitats cassos dels que havian proposat els diputats catalans.

En aquesta obra, que hauria hagut de ser de amplia pacificació, el govern s'ha mostrat mesquí com sempre. Molts dels titulats delictes de opinió quedan excluhits de l'amnistia. Sobre tot els delictes de lesa magestat, aquelles insignificants reliscadas de la ploma ó de la paraula, que costan generalment

La veu de la República

—Republicans catalans, tot lo que sigui apartarse d'aquest programa, es treballar pels nostres enemics y fer traició a la santa causa del poble.

vuyt anys y un día de presidi. Pels obrers complicats en las qüestions socials no hi ha hagut tampoch misericordia.

Y dispensi el lector si al arribar aquí contenim els impulsos de la ploma. N'hi ha prou ab que parli la conciencia. Ja arribará l' hora de la justicia.

Las vacaciones parlamentarias.—En els últims debats del Congrés s' ha posat de manifest la descomposició completa del govern. La qüestió dels entorxats que intenta cusirse a las boca manégas el general Weyler, ha fet trontollar a la situació.

Pera posarse a cubert de tals contratemps s' ha pensat en la clausura de las Cortes. S' aprofitarán las vacaciones de Nadal; pero, á despit de las promesas d' en Vega de Armijo y d' en Canalejas, no sab ningú si tornarán á obrirse.

Com ningú sab tampoch si las situaciones lliberals anirán prolongantse fins arribar a las elecciones de Diputats provincials que, segons siguin lliberals ó conservadors els que las fassin, resultarán lliberals ó conservadoras.

No valdria la pena de que l' país en massa, cansat y aburrit de ser la victima de la gitana blanca, se resolgués á imposarse de una vegada? No seria ja ocasió de que de las masses sortís la expressió de la seva voluntat soberana?

Nosaltres tenim la certitud de que á Catalunya's farà aixís. Pero ¿per qué no s' ha de fer á tot arreu lo que á Catalunya?

PREP BULLANGA

Explicacions

A vé de lluny l' atacarnos y l' ofendre'ns desaforadament. Ho s'ignorem el 27 de maig, en la *Fraternitat republicana* del carrer de Cortes, en presencia de nostre il·lustre jefe, quan encare no havíam comensat la campanya contra l' Sr. Lerroux. L' odi dels que 'ns vituperavan, dels que 'ns ensenyavan els punys y 'ls ganivets, dels que alsavan en contra nostra las cadiras, reconeixia per única causa la part activa que havíam pres en l' organizació de la magnífica festa del Homenaje, en la qual Salmerón y 'ls dignes diputats y senadors de la minoria republicana que combateren la Lley de Jurisdiccions s'ignoren aclamats per Catalunya entera. [Aquest era l' gran crim que havíam comés als ulls de aquells energúmenes!

Se 'ns atacá ofengué després en libelos infamatoris, sense que nosaltres ens haguessim ocupat may d' ells y sempre á causa del mateix delicté, de mirar per l' engrandiment del partit republicá.

Dictats de la conciencia, concordants ab l' aspiració de un número infinit de correligionaris, ens obligaren per fi á demostrar la torpesa, las inconseqüencies inexplicables y la ineptitud absoluta pera dirigir al partit, posadas de manifest pel President de la Junta municipal de Unió republicana de Barcelona, á qui may hem tingut per inviolable, ni per indiscutible. Algún valor devían tenir els nostres arguments, basats sempre en fets y en datos certs y positius, quan no han sigut objecte fins ara de la més mínima impugnació. En cambi, de insults y vituperis no 'n vulguin més. Y de anònims amenasadors á dotzenas.

Al estiu, ausents de Barcelona, fou visitat el nostre domicili per un grupo de intemperants. Ja sabríam qu' eram fora; pero l' seu objecte devia ser el de intimidarnos. A Sant Geroni de la Murtra, en ocasió en que 'ns trobavam prenent els banyes de Caldas de Malavella, hi comparegué una parella de mal carats, també pera ferosos la por, y durant l' estiuheig més de quatre vegadas companys de residencia que anavan ó venían de Badalona 'ns havíam participat que grupos distints s' atansavan á las tartanas que fan el servey, preguntant si nosaltres formavam part del passatge. Tot, medís de intimidació.

Aixís es com se contestava als datos y arguments acumulats en els nostres articles.

En tant que 's desmoronava l' pedestal del ídol, creixia l' frenesi dels libelistas y la exasperació de la manada de idòlatras inconscients.

L' escàndol, vigorosament reprimít, que 's doná en l' *Aplech de la Protesta*, reconeixia per única causa l' afany de impedir que dirigissem la paraula al públich. No ho pogueren lograr y ab tot els libelos ens pintaren com anonadats, en un acte en que may ha sigut tan gran el nostre alé, per haver nos cabut la sort de ser adalits de una causa tan noble com la de abogar per la llibertat dels presos y per la derogació de la Lley de Jurisdiccions.

Assistirem enterament sols, al enterro del senyor Juli, á cumplir un deber de amistad, y alguns desventurats tractavan de provocarnos ab sas miradas insultants. Un dels libelos ens feu saber que no 'ns havíam donat una pallissa per haverho impedit el Sr. Lerroux, á qui per lo vist ho aniriam á consultar en calitat de jefe de la patuleya. Consti que li agraíam.

Diuenje, per fi, al entrar en el Centre del carrer de Guardia, forem obsequiats ab una escridassada per part dels que ocupavan el carrer y l' vestibul del edifici. Ens dispensaren aquest honor després de haver passat per entremitj d' ells y quan ja comen savam á pujar l' escala. Res els hi diguerem, porque 'ns ferem càrrech de la seva mala educació y considerarem qu' era un luxu fins á cert punt lícit el que 's desganysitessin pera demostrarla.

A la sortida, en el carrer Nou, nous insults per part d' un grupo; pero aquéstos á mitja veu. Poca gatzara y molta intensitat. Un dels individus que 'l formavan se 'ns acostá, prometent obrirnos en canal el día que 'ns trobés sols. L' hi agraíam l' avis. A distancia respectuosa ens seguiren fins que prenguerem el tranvia de circunvalació. Allí s' esbravaren

ab nous impropis, intentant alguns d' ells pujar, haventho impedit un inspector de policia que casualment se trobava en la plataforma. Y no hi hagué més.

Ara jutji l' públich, jutjin els nostres correligionaris y tots els que coneixen la nostra llarga vida política, consagrada desinteressadament á la defensa de las ideas republicanas. Aquesta constancia en el treball polítich ens ha ensenyat á distingir y á ferosos càrrech de las cosas. Y en efecte, distingim perfectament entre 'ls verdaders republicans, enamorats de un ideal honrat, y certas tyfas inconscients, idòlatras de un home, ignorém y no volém saber per quins motius. Y aixís també 'ns fem càrrech de que á majors mèrits en una lluyta empenyada, hi han de correspondre naturalment odís majors per part dels que veuhen en perill la seva preponderancia. En aquest concepte las inactivas que se 'ns dirigeixen ens sonan á aplauso dintre de la conciencia.

Podríam tractar de reprimirlas; pero demostrariam petitesa d' ánima y abdicació de la qualitat que més estimém en els homes: la serenitat. Per altra part, els que 'ns insultan ja sabém per qui y per compte de qui ho fan. Cal tenirnos alguna consideració. Han begut en els tolls dels libelos infamatoris, y qui traga llot no pot vomitar més que llot. ¡Bona fora que l' home digne y que s' estima s' hagués de girar á respondre á cada gos que lladra!

Altra cosa fora, si en lloch dels innominats, dels irresponsables, tinguessin la gallardia de venirmos á trobar els que 'ls envenenan y de tota mà els aixus-san. Y dihem aixó sense presumir de valents, ni voler passar plassa de provocadors. De valor no 'n tenim més que un: el que proporciona el cumpliment dels debers de la conciencia, corroborat per la bona opinió de la gent honrada.

Ab aixó n' hi ha prou pera ser més valents que 'ls que insultan, amenasen y provocan: ab aixó n' hi ha prou també pera poder declarar fredament qu' estém sempre dispuestos á la defensa tant dels nostres drets, com de la integritat física de la nostra persona.

No anirém may á buscar á ningú. Pero tingui per ben segur que no 'ns trobará desprevinguts qui vingui á buscarnos.

P. K.

Un' altra salvatjada

DIUENJE á dos quarts de onze del matí havia de reunir-se la Junta Provincial de Unió republicana, en el Centre del Carrer d' en Guardia pera tractar de assumptos de gran interés pera l' partit.

Ja desde l' dissapte 's deya públicament que 'ls elements anti-solidaris, secundant certas instruccions enviadas desde Madrid havíam realiat tota mena de traballs pera alterar la composició de la Junta (viatjes á alguns districtes, anulacions de designacions legalment fetas, substitucions de representants, y adhesions de certs periódichs que may han figurat com adictes á la Unió republicana). Se deya també que pera si fos necessari donar un cop de mà, moviliarían la kábila, que de un quant temps ensá ve pertorbant ab las sevas grosserías y violencias l' exercici dels drets democráticos, á tots els republicans divorciats de la dictadura personal del Sr. Lerroux.

Y aixís fou, en efecte. El vestibul del Centre y una bona part del Carrer de n' Guardia, molt temps avants de l' hora de la reunió estavan ocupats pels perturbadors, que per fer boca aplaudían y victorejavan, á mida que anavan entrant, als representants lerrouxistas, y xiulavan y insultavan grosserament als afectes al Sr. Salmerón y á *Solidaritat catalana*. Ab aquesta incontinencia barruera donavan mostres anticipadas de las sevas intencions; ó tal vegada's figuravan que alguns representants solidaris, davant de aqueixa coacció deixarian d' entrar en el Centre, lo qual era equivalent á restar vots á la majoria.

S' havia prou la precaució de impedir l' entrada en el Centre á tothom qui no sigüés soci del mateix, ó membre de la Junta Provincial. Reynava dintre de la casa la mes absoluta tranquil·litat. En el Saló de sessions s' hi veya desde primera hora als mes caracterisats lerrouxistas, traspuant satisfacció, cada vegada que la kábila expansionava la seva grosseria. Sembla mentida que homes de carrera, com els advocats Serraclara, Pinilla, Mir y Miró, y com l' arquitecte Callén y algún altre s' avinguin á apoyar la seva política ab el concurs de una tayfa, vergonya de una ciutat civilisada. Mes de un cop se 'ls indicá l' deber en qu' estavan de fer marxar de allí á n' aquelles subjectes, y contestavan que no 'ls coneixían. ¡Els que 'ls reclutan, y 'ls hi donan capítostos ben senyalats; ells que 'ls encalabran, y 'ls llenzan á pertorbir l' exercici dels drets democráticos, resulta que no 'ls coneixen, que no tenen sobre d' ells la més mínima influencia!... ¡Quina impostura!... ¡Y quina falta de valor y de franquesa! Perque, ja que no desdenyen els seus serveys, ja que se 'n valen en totes las ocasiones, haurían de gloriarse de capitanejarlos, y dir á Barcelona cla y net.—Aquesta es la nostra gent, la fió y nata dels ideals progressius, y ab els seus garrots, ab els seus revólvers, ab els seus ganivets conquerirán la República, mes fàcilment que l' Sr. Salmerón ab els seus discursos.

Perdónise'ns la digressió, y aném seguint: De mica en mica anavan compareixent nous representants, de qual presencia 'n prenía nota l' secretari Sr. Mayola.

Allá á las onze y minuts, quan anava á obrirse la sessió, hi havia els següents, segons nota oficial: *Diputats provincials*: Srs. Pujol, Calvo, Cruells y Morros.—*Delegats de districtes*: Srs. Martín, Casals, Pinilla, Torras, Villanueva, Callén y Moreno, per Barcelona; Mayola, per Arenys de Mar; Mestres, per Vilafranca del Panadés; Bonsoms, per Sant Feliu de

Llobregat; García del Corral, per Igualada; Montanyola, per Tarrasa; Ventura, per Castellterrol; Martínez Gras, per Berga; Bertrán, per Vilanova y Geltrú; Panedas, per Vich; Montañá, per Granollers; Estop, per Sabadell, y Micó, per Manresa.—*Periódichs*: Corominas, per *La Publicidad*; Roca y Roca, per *LA CAMPANA DE GRACIA*; Iglesias, per *El Progreso*; Biosca, per *El Igualadino*; Ginestá, per *La Montaña*; de Manresa; San Martí, per *La Lucha*, de Badalona; Rosselló, per *La Protesta catalana*; Ednart Layret, per *Aurora*; Cusó, per *El amigo del Pueblo*; Paloma, per *La República*, de Mataró, y Marsá, per *Fraternidad Republicana*, de Tarrasa.

Total: 34 representats, dels quals sols 13 son conegudament lerrouxistas y 21 partidaris d' en Salmerón y de *Solidaritat catalana*. De aquéstos últims, segons el nostre coneixement, ne faltaren sis, ab lo qual s' eleva á 27 contra 13, el número de representants que componen la majoria de la Junta.

En aquesta situació, els lerrouxistas se vejeven perduts, y aixís com mesos enrera, al constituhirse la Junta, á la primera votació que perderen, se retiraren, ara ja ni l' albur de una derrota volgueren corre: la donavan per segura, per descontada.

Y comensaren á anar recadets de dalt á baix y á venir recadets de baix á dalt. A pretext de negarse la entrada á un dels emissaris que no tenia cap dret á permanéixer en el local, s' armá un alborot: una massa dels kabileny's s' enfilá escalas amunt, prenent violentar l' entrada. El *conserje*, Sr. Garrich, sigüé brutalment atropellat: sonaren tiros, set ó vuyt, y á la presencia de la policia's restablí l' ordre.

Dinhen els lerrouxistas que 'ls tiros partíren de dintre del Centre, de una finestra que dona á la escala. ¡Ay dels kabileny's si aixó hagués sigut! Alguns de la massa de assaltants no ho haurían pogut contar: era impossible disparar sense fer blanch. Pero la veritat clara, indubitable, la delatan marcas acusadoras: dos escrotissadas en la paret y una en el montant de la citada finestra. Els tiros, donchs, no podían venir de dins, sino del pati-vestibul ó del primer tram de la escala.

Sols un periódich, laboratorí actiu de mentidas grolleras, pot sostenir lo contrari, donant el carácter de victimas als agressors. La ressenya d' *El Progreso* es un teixit de falsitats mal urdidas. Bé es veritat que ell mateix ho reconeixia, declarant que ja sabia que cap més periódich de Barcelona donaria una versió dels fets que se semblés á la que ell s' havia conjuminat. Y en efecte, cap versió s' hi semblá ni de prop ni de lluny. *La Gaceta oficial del Celeste Imperio*, aixís nomenada, perque tracta als seus lectors com á xinos, s' enorgulleix ab el privilegi de las mistificacions més estupendas.

El comissari de policia, en vista de la gravetat dels fets, suspengué la reunió de la Junta. Quan aixís el Sr. Corominas ho comunicá als representants, la satisfacció més viva se retratá en el rostre dels lerrouxistas. Aixó era, al cap d' avall, lo que s' havíam proposat conseguir, mal sigüés llansant una nova taca de descrédit sobre l' partit de Unió Republicana, y donant greix als enemichs de la República, que encare avuy ens tiran á la cara els desordres, interessadament exagerats, del any 73.

Pero faltava el coronament de la tropelía realisada. Quan se retiraren els representants lerrouxistas, aquells que, segons deyan, no coneixían á la kábila, reberen d' ella en plé carrer Nou de la Rambla una ovació grotesca. ¡Quin honor pels obsequiats, y qué'n despertarán d' envejias, y que'n portarán de foras lleals, honradas y desinteressadas, al camp republicá! Sí, perque aqueixas demostracions commouhen á tothom, fins als guarda-rodas de las cantonadas!

En cambi alguns dels més caracterisats partidaris de *Solidaritat catalana*, eran insultats, vituperats, lladrats... aquesta es la paraula *lladrats*, per aquells valents.

No volém descriure pormenors: ens ho impedeix la vergonya que sentim pels autors mateixos de tanta indignitat.

La premsa, sense distinció de partits, fentse eco fidel de la opinió pública de Barcelona, ha dit lo que devia, ha manifestat lo que sent y lo que pensa el poble, lo que senten y lo que pensan la inmensa majoria dels republicans.

Tothom está en lo mateix: successos com els de diuenje, tan impropis de la cultura de una ciutat, modelo de civisme y educació política, realisats per una minoria insignificant, no son més que 'ls últims esbetechs del agonitzant lerrouxisme. Els que encare s' empenyan en sostenirlo, fan lo que tots els que están perduts: se tiran terra als ulls.

P. DEL O.

La República francesa y l' Vaticá

EL govern francès ofería als catòlics tots els medis pera que ab plena llibertat poguessin entresarse al exercici del seu culte. La constitució de las Asociacions culturals ho resolía tot. Pero l' Vaticá interposá l' seu veto, y 'ls catòlics francesos, molts d' ells contra la seva voluntat, y cedint sols á la pressió papal, renunciaren á las ventajitas de ditas Asociacions.

Fou menester, en vista de aixó, equiparar els actes del culte á las reunions públicas. Y també l' Vaticá ordená la resistencia passiva al cumpliment de la Lley. Sens dubte la potestat papal, que per lo vist ja no reb la llum del Esperit Sant, imaginava que al empenyarse l' govern francès en imposar el cumpliment estricte de la Lley, els catòlics s' alsarian indignats com un sol home, delicent per tots els confins de la República una deliciosa guerra civil.

Pero aquesta vegada s' ha enganyat de mitj á mitj. La República es forta ab el apoyo de l' opinió y no li ha sigut precis cometre violencias per imposarse. Alguns alborots s' han promogut; pero han quedat ofegats en l' ambient predominant en la Nación. No ha sigut menester treure l' sant Cristo gros.

L' expulsió de Monsenyor Montagnini, agent secret del Papa, se realisá ab tota facilitat. Ni un petit llampech vingué á indicar la indignació de las alturas. Feya bon sol quan sigüé acompanyat á la frontera. Y á la llum radiant del astre del día sigueren examinats els documents del arxíu del agent

secret, en els quals hi ha molta tela tallada pera demostrar l' intervenció vaticanista en el sentit de una culpable y perturbadora rebeldía. També d' ells s' ha pogut deduhir que la majoria dels prelats francesos s' avenían á adoptar solucions conciliadoras. De manera que si s' han sotmés als mals consells del Vaticá ha sigut contra la seva voluntat. Aquest es un bon símtoema pera l' esdevenir. A la curta ó á la llarga la conciliació s' imposará. Entre la Fransa y Roma, els catòlics se recordarán de que son francesos. La rahó y l' bon sentit sempre suran.

Fins en els actuals moments han sigut evacuats 105 establiments catòlics; 34 arquebisbats y bisbats y 71 seminaris. Els que restan ho serán també sense dificultats.

El ministre de la Guerra ha cridat al servey de las armas als seminaristas. Passan de 6,000 els que haurán de agafar el xopo. Allí apendrán á estimar á la patria.

Es admirable la serenitat del govern de la República. Sense abusar del seu poder, se limita á exigir l' estricto cumpliment de la Ley. No vol fer mártirs; pero tampoch pot consentir rebeldes.

Y contrastant ab aquesta serenitat, á Roma no saben ja per quin cantó girarse. Tots els seus plans han fracassat. El mon enter contempla l' espectacle ab viva curiositat; pero desd' ara l' triomf es adjudicat á Fransa, ab la particularitat de que creu tothom que tindrà conseqüencias mundials, perque la Fransa ha sigut sempre una gran instructora de la Humanitat.

El Papa, en Merry del Val, en Vives y Tudó poden éer molt devots; pero lo qu' es aquesta vegada han perdut l' oremus.

La nota del día

¡Alto el foc! Quedan suspesas las hostilitats! Aixís ho imponen las circunstancias. Baixém el cap i'y á behir!

Vajin á recó els assumptos que mesos há, día y nit, discutim ab tant empenyo. El que avuy davant tenim es tan gros, qu' ell sol eclipsa tots els altres, grans y rixos, religiosos y polítichs, de conciencia y de partit.

De Roma ja no se 'n resa. ¡Qué 'ns importan els perills que l' astut clericalisme representa pel país?

Ni la trepa vaticana ens dona ja cap neguit, ni las sevas maniobras ens privarán de dormir, ¡Pobre Pio y pobre Merry! ¡Pobres cardenals pansaís! ¡Si vejessin com el poble unánimement se 'n riu de tots aquéstos plans tremendos que bullen al seu magí!

Lo mateix que d' aixó d' Africa... ¡Qué 'n hem de fé? Els embolichs que 's varen armá á Algeciras, que 's arregli Abd-el-Azís, ó l' francés ó l' turch ó l' xinó, que 'l qu' es á nosaltres ¡plim! Tant se 'ns endona que Tànger caygui en mans dels angherins, com que hi governi el Kaisuli, ó un inglés alt com un pí, ó un representant del Kaiser ó un municipal de nit.

Y del pavorós problema de la emigració? Si s' hiran marxar cinch trasatlántichs y avuy ne marxarán sis; si pobles, vilas enteras passen el mar per fugir de la gans que 's empayta; si lo que foren jardins son avuy ermots esterils hont ni la llagosta hi viu, aixó 'ns té sense cuidyado, donchs sabém que al cap y al fi ni 'ls culpables som nosaltres, ni coneixém paliatfus, ja que no remeys, que curin mals tan extesos y antics.

¡Qué més!... Ni sisquera 's parla del deliciós acudit dels *trigueros* de Castilla al demanar tots tranquils que 's carregui als blats de fora ab un nou impost, á fi de que al poble pacientísim el pa que ara paga á cinch li surti á deu... ó á quaranta, i'ó á preu de pa de pessic!

Res de tot aixó 'ns importa, ni 'ns fa posar sobre sí, ni 'ns sacudeix la galvana, ni 'ns altera l' esperit.

No! L' únich que avuy preocupa tant á grasos com á primos, com á guapos, com á lletjos, com á bruscos, com á fins, com á sabis, com á burros, com á mandras, com á actius, com á negres, com á rossos, com á guetos, com á nins, com á homes, com á donas, com á pares, com á fills, com á rojos, com á caracs, com á pobres, com á rixos; el sol tema de conversa que avuy se sent sostenir en casinos, plassas públicas, cafés cantants, camarils, barberías, ateneos, mercats, casas de dormir, centros revolucionaris, «Protectoras del País» sagristias, mataderos, *chirlatas*, Guberns civils, es aquest: ¡Hont 'nridi d' caure la primera de Madrid!

C. GUMA

El fonament del régimen republicá es la escola.—J. Clemenceau.

BATALLADAS

El nostre company Roca y Roca ens interessa la publicació de la següent nota:

«Penso que 'ls libel·listas anti-solidaris s'hauran cregut ferme enfadar s' hauran cregut ferme enfadar s' hauran cregut ferme enfadar...»

«Retrech aquest recort pera demostrar que 'ls libel·listas lerrouxiats son tan pobres d' inventiva, que ni saben treure un motiu. S' han de posar a la boca lo que 'ls altres han dejectat.»

«Pero dit per ells això de Roca y Ruch, adquireix als meus ulls certa significació política que jo m' guardaré molt de desdenyar: al contrari, fins se m' fa simpàtica. Políticament Roca he sigut per la tenacitat de las mevas conviccions republicanas, y Ruch, ab molta honra, pel desinterés ab que las he sustentadas. Ruch perque he treballat molt y no he menjat may de la política.»

«En aquest concepte prefereixo ser ruch honrat y suferit, que ancelot de rapinya, pillu y embustero.»

El Progreso del dilluns, al donar compte, a la seva manera, dels salvatges fets ocorreguts el dia avans, diu que Antonio López, editor de LA CAMPANA, apresuró a cerrar el establecimiento.

Sápiga El Progreso que 'l Sr. López tanca y obra la seva casa sempre que ho creu convenient, ben segur de que per ferho no necessita demanar permís a ningú.

Pero el Sr. López, que no té perqué amagar-se de res, donchs may ha enmatllejat mil pessetas a cap correligionari pera després dir que las hi han regaladas, no está, ab tot, disposat a rebre visitas tumultuosas de gent a qui no coneix.

En quant al poble, al bon poble catalá, tan serio, tan noble, tan generós, encare que devegades juguet d' ambiciosos sense entranyas, aquest poble sensat y digne sempre será ben rebut a casa seva, perque a las casas honradas, als homes honrats may se 'ls tanca la porta.

Lo que 'l senyor López extranya es que, si hi ha algú que desitji dirli alguna cosa, s' entretingui enviantli emissaris anònims y alborotats. ¿Per qué els que tras cortina inspiran aquestas visitas no van a ferlas ells personalment?

A qui el Sr. López rebra en el seu establiment sempre que s' hi presenti, es al Sr. D. Alejandro Lerroux. Als seus comparsas, nó.

¿Está prou clar?

En el preámbul de la Lley de amnistia s' hi llegeix el següent párrafo:

«No obstant, el que per aquesta vegada s' esborri 'l rastre del mal causat, no deu servir d' esperansa pera sustreure's a la responsabilitat, sino pel contrari de toch de atenció pera prevenirli, perque sense justificació ja 'l exculpació, el castich s' haurá de imposar conforme al recte sentit de las lleys infringidas.»

Es a dir: continúa pendent com una massa aixafadora l' odiada Lley de Jurisdiccions. La llibertat del pensament queda com sempre amensada. Y mentres subsisteixi aquest estat de cosas juridich, las situacions podran dirse liberals, pero no 'ls será possible serne.

De manera que l' actual govern al amnistiar als inculpats per la Lley de Jurisdiccions, ha comés la torpeza de no amnistiar a sí mateix.

Contra l' acció clerical no hi cab més que un' acció enérgica francament progressiva.

Aquesta acció ha d' estar basada en fets, més qu' en vanas declamacions. Y 'l primer de tots els fets ha de ser indubtablement l' educació de la infancia y de la joventut y fins dels homes virils, multiplicant la creació de las escuelas laicas y racionalistas agenas per complet als dictats y influéncies de las religions positivistas. Cal crearlas y defensarlas.

Dias enrera en el Congrès se promogué sobre aquest punt un debat en el qual els reaccionaris no pogueren ocultar l' odi que senten contra aquesta classe d' ensenyansas. Pero la seva causa es dolenta y se n' emportaren la retxifa de tots els elements lliberals.

De totes maneres la punteria dels seus tiros ens ensenya lo qu' hem de defensar ab preferencia. Si guemhi tots y trianfarém, que no en vá está ab nosaltres l' esperit del siglo.

Cada dia estém més satisfets de l' actitud dels nacionalistas catalans, que han fet declaracions republicanas.

Pero voldríam que no 's limitessin a declarar-se ab la República, sino que s' hi casessin y treballassin de ferm.

L' amor platónich no basta. El casament honra y 'l treball dignifica.

Mans a la obra, donchs: y no reculin may, ni davant del régimen, ni davant de las solucions progressivas, que son l' ánima del ideal republicá.

Es fals, com diu algún foraster, que avants de la vinguda de 'n Lerroux a Barcelona, el partit republicá no donava senyals de vida. Es fals que 'n Lerroux hagués tret als antichs republicans de cap sepulcre. Tots eran vius, y en quantas ocasions fou necessari fer un esforç, sabian unir-se y triomfar. Aixó ho sab tothom a Barcelona, menos un que altre foraster, que sembla que hajin vingut aquí a cassar mussols.

Lo que no s' havia vist may en el partit republicá

son els procediments del insult y la violencia empleats en contra del lliure exercici del dret democráti. Era necessari que vinguessin alguns forasters a posarlos en práctica. La causa republicana no 'ls hi té res que agrahir. Y 'ls bons republicans, els que ho son de cor y de conciencia, sabrán prescindir d' ells.

El parlament alemany ha derrotat al príncep Bülow, negantse a donarli facilitats pera proseguir las aventuras que aquell imperi té comensadas en l' Africa Occidental.

Y 'l príncep Bülow ha disolt al Parlament. Está bé. Pero com serán necessarias novas elecciones, es indubtable que las oposicions y en especial la socialista reuniran un contingent de diputats mes important que 'l que tenian en el Parlament enviat a passeig.

Y al cap y al últim veurém qui disolt a qui: si l' Imperi al Parlament, ó 'l Parlament al Imperi.

Ja está feta la gracia. El ministre de las sis erres ha presentat al Congrès una disposició augmentant transitoriament els drets d' entrada dels blats estrangers, que han tingut una gran baixa de preu. Objecte de la mida: que 'ls acaparadors castellans no resultin perjudicats en el seu negoci. Conseqüencia segura: un augment en el preu del pá.

Y ara una observació de carácter general. Es indubtable que 'l sobrepreu que paga un obrer fabril pel seu consum de pá pera protegir al agricultor, importa moltíssim mes que la que pot pagar un brasero de las comarcas rurales de sobrepreu en sas camisas y prendas de vestir pera protegir al industrial.

Y ara, per acabar, una realitat que salta a la vista. Per culpa de tots, y principalment per obra dels governs monárquichs qu' en materia de protegir-se en las sevas trifulcas no tenen aturador, resulta que tant l' agricultura com l' industria van per portas.

L' agricultura perque casi ningú menja; y l' industria perque casi ningú s' pot arribar a vestir.

Els diputats republicans que prengueren part en el meeting anti-clerical celebrat diumenje a Pamplona, quan de retorn de aquella ciutat passaren per l' estació de Olite, sigueren objecte de una agressió de cops-de-pedras y tiros, als crits de «¡Viva la Religión!»

¡La Religió del assassinat! Perque si no van matarlos, no sigué segurament per falta de ganas.

Algú vol veure en aquest fet abominable l' anunci de una guerra religiosa, en el cas de que siguin aprobats certs projectes encaminats a restablir la preponderancia del poder civil.

Nosaltres no ho creyem; pero encare que aixís fos sería preferible provocarla y acabar de una vegada ab tanta deshonra.

Els mals humors quan danyan més son quan permaneixen dintre del organisme.

El Sr. Sánchez Ortiz, governador de Girona vá dirli a n' en Romanones una gran veritat al manifestarli que la Solidaritat catalana havia guanyat en el districte de La Bisbal, com guanyará en casi tots els de Catalunya, perque las malas arts del caciquisme y 'ls nomenats ressorts de govern resultan completament inútils davant de la formidable empena de l' opinió.

Aixó es parlar ab el cor a la má y ab l' inteligencia serena.

Y 'l govern no te ja més que un remey: fastidiarse.

Els biscaitarras han publicat un manifest, de principi, qual primer article es com segueix:

«(Aspirem) a que el pueblo vasco siga, fervorosamente, las enseñanzas de la Iglesia Católica, Apostólica Romana, como las siguió y observó en tiempos pasados, con exclusión absoluta de toda doctrina condenada por la Iglesia Católica.»

¡Bon principi!

Afortunadament las Lligas Forales, genuina representació del país, en lloch de tancar-se en els sepulcres com els cuchs, volan per l' espay y miran fit a fit el sol de la Llibertat.

TARRAGONA, 16 de desembre

Conseqüents els carcas de la nostra capital ab els seus camaradas de fora, s' han sentit ferits els seus sentiments religiosos ab motiu de lo de la Lley d' Asociacions, y n' han protestat unánimement, y una comissió de dames s' han ofert a recullir firmas pera que no s' aprobi la tal Lley. Aquesta comissió ha comensat la seva tasca, y sabem que admeten firmas de personas que no saben de lletra y fins de nens y nenas per petits que siguin. Molt bé! Com més serém, més riurém.

En els temples, els predicayres també procuran portar l' aygua al seu moll, dihent mil pestes d' aquesta Lley. En l' iglesia de Sant Miquel, en una de las prédicas de aquests dias, l' orador va acalararse tant al combatrela, que finalisó son sermó dihent que haurian de convertir els temples en castells, las campanas en canóns y que tots els católics haurian de formar, conseqüents, en las barricadas, al objecte de defensar la religió católica.

¡Uy, quina por! Arrimeu las criaturas, y prepareu basca que tindrem vinagre!

BELLVER DE CERDANYA, 16 de desembre

En aquest poble hi tenim un ensotinat de aquells més recremats. Es roig com un bitxo y pelut com un gos, y en catalá s' diu que chome roig y gos pelut, primer... que conegut. Mireu si es dels de la benya que l' altre dia la llevadora aná a casa seva a preguntarli a quina hora li vindria bé de dir la missa al endemá al dematí, perque una partera volia sortir a missa, y 'l Josepet li contestá que de aquella hora endavant, ella quedava privada de acompañar las parteras a missa y també de portar cap més criatura a batejar; y sabem per qué? perque diu que viu ab un home y que no va a missa ni a confessar. La dita senyora com qu' es d' aquelles esquiladas de catell, li contestá qu' en quant a la vida privada no s' hi havia de ficar perque no li demanava ningú, y que a missa y a confessar per ara no li pendrian pas el pé. ¿Que per ventura no viu vosté ab una dona, mossén Jepet!

HOSPITALET DEL LLOBREGAT, 16 de desembre

El carboner místich d' aquesta vila va llogar el dia 13 del corrent a un fadrí predicatore que rellava com un merlot, recomenat a las noyas, no escoltessin a n' els joves del día que demá han de ser el sosten d' ellas, puig frequentavan casas de... etcéters. hont aprenían a tirar requiebros que s' infiltravan dintre sos cors y s' oblidavan de la Religió y la Lley d' Asociacions.

Molt bé, deixeble de Cristo; dir que—las noyas senten emociones y s' electriscan veient els joves y ab tal frenesí s' oblidan de tot lo sant y bó,—valdría més infiltrar sanas doctrinas y no donar a conèixer vicis detestables que, s' haurían de callar per oblidarlos.

Ab un altre rellada semblant arribarán a comprendre que deu esser de molt bon profit pel poble l' esmentada Lley d' Asociacions, y aquests joves, ja s' cuidarán de fer veure a n' aquestas noyas lo que val, ab la forma que reconcentran l' amor dintre sos cors, y s' cuidarán més bé que tots els carboners de ferlas bonas mares y dignas ciudadanas.

OMELLS DE NOGAYA, 11 de desembre

L' altre dia l' home negre de aquest poble s' enfilá al cubell dels impropers y las empenqué molt furios contra la lley del matrimoni civil dihent al seu remat que si en lloch de votar diputats liberalots votavan diputats católics aquestas cosas no passarian.

No té molta rahó de queixarse aquest burinot rondinayre, ja que en aquesta terra s' els tracta molt bé; están grassos, plens de salut y com el peix a l' aygua. D' altra manera somicarian si 'ls apliquessin la Doctrina Combesiana, com els ha succehit als seus colegas de la vequina República.

TARRAGONA, 17 de desembre

Aquí 'ls hi apunto una de bona, molt bona.

Tenim aquí el «Patronato del Obrero», societat católica que s' dedica a la ensenyansa dels obrers, per supues-to, católics, sino ells els seus amos. Ara ha comprat una casa al objecte d' engrandir el local y per poguer instalar un cinematógrafo, teatro, etc. Uns quants joves socis, forman la Secció dramática y tenen en estudi, pera representar aquestas dias, l' obra «La venjansa de Jesús.» Pero, com resulta que no tenen damas y els aficionats no saben ensajar sense ellas, ¿qué fan? Que van a ensajar l' obra en una casa, que per cert no es gens santa, y allí, com de damas no n' hi faltan, fan els ensajos ab tota la perfecció.

Es de suposar que 'l día de la funció, si representan l' obra segons els ensajos, els padres nominals y efectius que hi assisteixin, hi passarán un rato ben divertit.

El pessebre de «Don Lacandro»

Ab l' intent de pescar un premi dels que ha ofert l' Ajuntament, diu qu' en Lerroux fa pessebre allá al carrer de Ponent.

Per de prompte ja té a casa las materias primordials: Una partida de suros y una colla d' animals.

Un tauell de sastreria, els banchs d' una redacció, els frascos d' una farmacia, molta trampa y molt cartró.

Conta també ab l' influencia de quatre amichs decidits qu' ell va fé entrá al Consistori y que li están agrahits.

Aquests a més d' apoyarlo ab vivíssim interés, si escessejan las figuras, li servirán de pagés.

Un d' ells, docte catedrático, que no sé per quins motius li fa de cornet d' ordres, ab son nom li deixa 's rius.

Hi ha quí li deixa una vila, hi ha quí li deixa un poblat, (y hi ha quí no sab com ferho per obrá 'l que li ha deixat.)

El poble, creyent un día en els plans d' aquest senyó, li va deixar la caseta d' allá al carrer d' Aragó.

Y ara l' home busca medis pera veure si convens als pochs qu' encare 'l segueixen y un cop més fassin de bens.

No ha estat mala la pensada, pero 'l poble al cap-de-vall a n' ell y a n' el seu pessebre ja 'ls ha enjagat... a can Taps!

UN PESSEBRISTA

50,000 FIRMAS

- ¿Té vosté las fullas a punt?
- Aquí las porto.
- ¿Y vosté, el tinteret de butxaca?
- Voilà.
- ¿Y vosté, la ploma?
- Y tres de reserva, per lo que pugui tronar.
- Donchs, en marxa y ¡mori la Lley d' Asociacions!
- ¡Moriíiiii!

A la «costura» de donya Pepa:

- Ave Maria Puríssima!
- Un moment! Déixime netejar aquesta criatura, que s' ha... dallonsa una mica, y estich per vostés.
- (Donya Pepa acaba precipitadament el baldeo de l' aludida y s' aixeca, tota ceremoniosa.)
- A las sevas ordres!
- Nosaltres som la comissió de senyoras encarregadas de recullir firmas.
- ¡Ah, bé! Deuhen demanar la meva.
- La seva y las de totes las sevas educandas.
- Donya Pepa s' posa a riure.
- ¿Educandas ne diuhen d' aixó? Mocosetas, y gracias.

—No importa: son la generació que neix, las donas de demá, las futuras mares de familia, y no poden mirar ab indiferencia una qüestió tan grave y trascendental com la de... las firmas.

—Es que la de més edat encare no ha fet sis anys.

—Pero si nosaltres no la demaném la edat: lo que volém es la firma.

—¿Encare que no sápigam firmar?

—Naturalment. Firmarém en nom d' ellas, vosté, jo, qualsevulga de nosaltres.

—¿Y val aixó?

—Quan se fa en defensa de la religió, no hi ha res que no valgui, senyora.

Perfectament convensuda, donya Pepa va dictant els noms de las sevas disset educandas, que las senyoras van escrivint en las fullas de la protesta.

—Quimeta Valls... Paquita Coll... Filomena Casulleras... etc., etc.

—Mil gracias, senyora.

—No hi ha de qué darlas. Y m' agradaría que tot anés bé.

Al taller de «El Figurín ideal»

—Aquí m' té, senyora Conxa. Y li acompanyo tres amigas.

—¡Quánta bondat! Pot contar que las serviré ab el mateix zel que l' he servida a vosté durant els anys que la conech. ¿Cóm la volen la cotilla?

—¡Ah! No venim per cotillas avuy. Lo que volém es que vosté y las sevas dependentas ens firmin aixó.

—¿Qu' es?

—La protesta contra la Lley d' Asociacions.

—¡Bah! No 'ns hi fiquém en política las cotillayres.

—Es que aixó no es polítich; es religiós, eminentment religiós...

—Sigui com sigui. Trobo que com a mestresa d' establiment no m' va bé barrejar-me ab aquestas cosas.

—¡Ah, no? A vosté no més li va bé vendre cotillas, ¿veritat? Tingui, donchs, entés que si 'ns nega las firmas que li demaném, ni jo ni aquestas senyoras entrarám may més a casa seva.

—Permetim!

—No permeto res. Lo dit, dit. Si no firma, renyidas per in sécula seculorum. En cambi, si té la bondat de firmar ¡veuré, veuré quin assortit de cotillas aném a encomenar! Miri... comensí a péndrem la mida per una de satí blau, ab brodat de color de rosa.

La pobra cotillayre pren la mida, firma la fulla, fa firmar a las dependentas, respátla la esquina de las quatre senyoras, els hi diu que son molt macas y molt sabias... y las envia mentalment a passeig al véurelas sortir de la botiga.

Al convent de las criadas:

—¡Raspas, a formar!

—Presentas.

—Totas en fila.

—Ja hi estém.

—¿Quántas son entre totas, madre?

—Setanta set.

—Molt bé. Noyas ¿quinas sabeu d' escriure? La que n' sábiga, que s' adelanti un pas.

No s' mou ningú.

—¡Ah! ¿No n' hi ha cap?

—No, senyora. Lo que sabém una mica, no molt, es llegir.

—Bueno, pel cas es lo mateix. Tenen cabal judici, saben lo que s' fan y 'l seu nom té tant valor y tanta forza com qualsevol altre. ¿No es veritat, noyas?

Totas a coro:—Sí, senyora!

—¿De manera qu' esteu disposadas a firmar?

—Sí, senyora!!!

—¿Encare que no sapigueu de qué s' tracta?

—Sí, senyora!!!

—Madre, vosté mateixa. ¿Fará el favor de continuar els noms en aquesta fulla?

FANTÁSTICH

Aixís es com els inintelligibles gargots de quatre senyoras desocupadas s' han arribat a convertir en 50,000 firmas.

REPLICHS

E tracta de commemorar el centenari de la titulada Guerra de la Independencia.

¡Bona idea!

Perque, vaja, alló que varen fer els nostres avis de derramar a torrents la seva sanch en defensa de un rey que després se va tornar un tirá abominable, es digna de una entusiasta conmemoració.

Si a la nostra má estigués, si que la commemoraríam la guerra de la Independencia.

¿Volen que 'ls digui de quina manera?

Allá va. La commemoraríam declarant la llibertat de cultes, separant la Iglesia del Estat y enviant a passeig a las corporacions religiosas.

¡Llavoras sí que, després de un siglo d' esterilitat, fructificaría la sanch llansada a torrents pels homes del any vuyt.

La brometa de las crisis, vagin contant lo que li costa al país:

Els conservadors, desde desembre de 1902 a juny de 1905, varen fer divuyt ministres nous. Import de las cessantías que se 'ls haurá de pagar mentres visquin: 135,000 pessetas anuals.

Els liberals no han volgut ser menos que 'ls seus antagonistas. En un any y mitj escás de governar, n' han fet una vintena rodóns. Import de las cessantías: 150,000 pessetas.

¿Eh, qu' es bonich?

¿Y quina feyna han fet aquestes fulanos?

Acabar de abismar al país; acabar-lo d' empobrir, ferli perdre 'l rumbo y la esperansa.

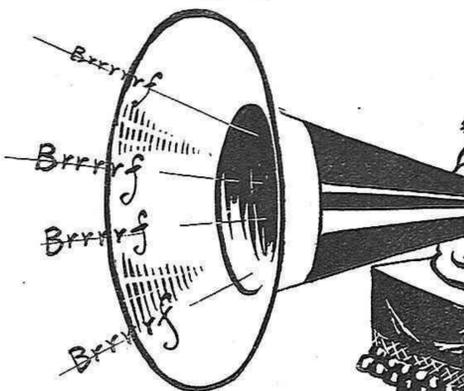
¡Viva Deu que resulten excessivament caras totes aquestas funcions de putxinetllis!

Els que han examinat el pressupost que está a punt de aprobarse, aseguran que 'ls gastos s' accotan ale mil y deu milions de pessetas. Aixó sense 'l pressupost especial y otras martingalas. Digneu-li, donchs, al superábit de que tant s' enorgullian las situaciones monárquicas:—¡Bona nit y bon' hora!

Y ara vegi el país com tant com més dolenta y sent la comedia, més cara 'ns la fan pagar.

¿No ha arribat encara l' hora de tirar els banchs sobre l' escenari, ja que 'ls xiulets no hi basten?

Un eco de Fransa: «Els arquebisbes de Rennes y Rouen han ordenat, en vista de las circunstancias, la supressió de la missa del Gall.» El Gall republicà, alsantse sobre las unglas, cantá un aixordador y victoriós *Quiquiriquich*. Que val mil vegadas més que todas las missas del Gall.

A propòsit del conveni de Algeciras, un diputat per la provincia de Lleyda deya: «Aném al Marroch á construhir carreteras, quan jo no he pogut lograr que se'n construeixi una en el meu districte, que está sense comunicacions. Aixís som els espanyols: disposats á anar á pen, ab tal que poguem conseguir que 'ls nostres vehins vagin en automóvil. Es qüestió de preguntar:—¿Hi ha algú que 'ns vulgui fer l' obsequi de penetrarnos pacíficament?»

En Padierna de Villapadierna, diputat cuner per Santa Coloma de Farnés, va tenir la poca latxa de oposarse á que s' establis una Càtedra de Llengua y Literatura Catalana en el Doctorat de Filosofia y Lletres de la Universitat Central.

Aixó es caure del bressol, com una criatura, senyor D. Alonso. No es estrany, donchs, que 'ls seus electors l' arrullin desd' ara ab una cansó d' infant: «Volan, volan coloms?...»

Sí, senyor, volan coloms y districtes de Santa Coloma.

Una ganga. Els diputats en lloch de un carnet de 6,000 kilòmetres de viatges gratuhits, en el pròxim exercici ne tindran un de 10,000. Un diputat á qui tothom coneix, dirá sens dupte: —¿De qué 'm serveixen els 10,000 kilòmetres si tampoch puch tornar á Barcelona?

Ja hi ha qui tren els càlculs de lo que 'ns costará l' aventura del Marroch, per mica que s' enredri: uns quants milions y un gabadal de disgustos. ¿No seria millor emplear aquesta suma en obras públicas, y en lloch de cobrarnos en disgustos, ens la cobraríam en satisfaccions? Induptionablement.

Pero els que manan son com son. Quan senten olor d' estofat tot desseguida s' engrescan. Y passa sempre lo mateix: al arrimarse als fogons, se creman. Y mentres se bufan els dits, els aliats d' Espanya 's menján la carn. En quant als espanyols, bon goig que 'ns deixin llepar els llorens.

En un poble de la provincia de Huesca, dos rondallas rivals que obsequiavan á una xicoteta van arribar á las mans. Resultats de la refrega: no més que cinch morts y un gran número de ferits, la major part d' ells graves.

¡Tot per una baturra!... Ara no 's pensin que aquesta xicoteta siga la República.

Entre 'ls molts títuls de noblesa que ostenta el Marqués de la Vega de Armijo, hi figura el de *Comte de Bobadilla*.

Motiu suficient perque 's pugui dir ara més que may: «Entre bobadillos anda el juego.»

SOLUCIONS

Á LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—Can-so-ne-ta.
- 2.ª ANAGRAMA.—Marcelo—Carmelo.
- 3.ª TAJETA.—La tragedia del Pierrot.
- 4.ª TERS DE SÍLABAS.—CA DI RA DI NA MO RA MO NA
- 5.ª GEROGLÍFICH.—A Igualada, igualadins hi há.

Han endevinat totas ó part de las solucions corresponents al número anterior, els caballers: Felisa Casañas y Batlle, Pepito del «Gavilán», Francisco Escolá, Antonio Cabeza, R. A. (a) Pau de las Calsas Curtas, Noy de las mostrars, Noy Pepet, Peret de la Maria, Moka Soka y C., Nen Petit, y Isidro Graupera (a) Pintor retirat d' Olot.

XARADA

—¡Vaja, Pons, prou comedia! Si 'm tornas á dir que no.

Música vaticana

Diu que á Roma hi ha un fonógrafo de tamanyo natural, que sona cada vegada que 'l mou en Merry del Val.

D' actualitat

—Y donchs, don Alejandro, aquell pavo republicano que tant temps há vé prometentnos, ¿ahont es? —¿Pero que no 'l veyeu?

te clavo un parell de pelfas que 't faig anar de corcoll. ¡Vingan ja las quatre andolas...! —Per 'ná á jugar, ¿no es aixó? y aquesta pobra, que fargui com un escarrás, ¿eh?

—¡Prou! —Tinch vuyt rals, no tenim prima y encare som á dijous; s' ha d' aná á comprar hu quarta per la marfega, ó sino tindrem que dormir á terra... —Dormi á terra?... ¡y á mí dost... No 'm parlis ab quarta-terça perque no t' entench d' un mot, y... vaja... prou de conversa... vingan... —No vull... —¿No?... (Paf, paf)

se senten dos bofetadas cayguent ella de genolls, en tant que 'n Tot, ab els quartos, desapareix pel cantó.

La Pons se alsa, plorosa y diu, rebiant com un gos: —¡Maldida siga la hora que 't vaig posá estimació, y el jorn que vaig ovirarte al hu-ter de la preso.

MANEL NOEL

ANAGRAMA

Cansat estich de fregar á la tot que no total, perque quan se posa á ferho tot lo esp me fá molt mal.

GUMERSINDO ROCA (all)

CONVERSA

—Ahont t' anavas l' altre dia ab aquell sacot al coll? —A ca 'l Dasca á portá boll, que 'm va dí que no 'n tenia. —Diu que marxa de per 'quí? —Sí, sí, noy, y á marxa dobles. —Cap ahont s' emporta 'ls mobles? —Ja t' ho he dit avans, Martí.

JOANET DE L' ERA

TARGETA

A.

B. MALLA RAMOS

Formar ab aquestes lletres el títul d' una sarsuela xistosa y aplaudida.

A. DE P. CARARACH

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom d' home.
- 7 8 4 7 8 6 3.—Ciutat catalana.
- 4 8 6 1 4 6.—Arbust (plural).
- 6 1 4 8 6.—Poble catalá.
- 4 8 6 3.—Nom de dona.
- 6 1 7.—Número.
- 6 5.—Musical.
- 2.—Consonant.
- 4 1.—Musical.
- 6 5 8.—Nom de dona.
- 7 4 1 6.—Número.
- 4 8 7 3 6.—Animal (plural).
- 7 1 4 1 6 3.—Nom de dona.
- 6 5 4 1 4 1 4.—Arbre.
- 2 3 4 6 8 2 5 3.—Ciutat russa.

F. ESCOLA

GEROGLÍFICH

K K
I I I
A
E A O f
A N
I

ARCADI GUASCH

A un senyor molt sensible, que no sab veure cap pobre sense ferli caritat, li cridavan l' atenció sobre 'ls abusos que solen cometre 'ls mendicants de ofici. —Ara mateix—li deyan—acabas de donar cinch céntims á un industrial de aquestes. —No es industrial: es sort-mut? —¿Ja n' estás segur de que es sort-mut? —Figura't si ho sé de bona tinta, qu' ell mateix m' ho ha dit.

De un periódich francés.

Va de passeig en companyia del seu fill Joseph Proudhomme y veient á un invàlid amputat dels dos brassos, diu ab intenció d' enlanyar els sentiments patriótics del seu pimpollo: —Fixa't, fill meu, en aquest brau defensor de la patria: en els camps de batalla ha perdut els seus membres superiors... Pero á lo menos l' Estat tutelar li assegura l' existencia, y aixís no 's ven obligat á tenir que anar pel món extenent la mà.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Pepe el Tranquilo, A. Roca (Panallons), Enrich Bonagarriga (a) Suat, Noy Pepet, Pere Romaguera, Nen Petit, Joan Serra, y Gumersindo Roca (a) Cubano: Nopi.

Caballers: N. Argerep, R. A. (a) Pau de las Calsas Curtas, Coll de Clau, Noy de las mostrars, Moka Soka y C., y A. Rosés: Sipi.

Caballers: Joan Quintana: Quan ho sápigas ben bé del cert, ja 'ns ho comunicarás.—A. Sadaob Tobir: Aixó com qu' es tant intim, no hauria de sortir del radio de casa de vosté.—Andrésito: Rebut y gracias.—S. Roig y Ribas: Sant Antoni 'ns guardi de malas temptacions.—Vicens Andrés: Traslado la seva petició á la superioritat.—Joseph Borrás: Es plena de defectes.—R. Miret: No li podem dir res respecte al particular.—B. A. Roller: Aixó del foll amor ja ha passat á l' historia.—Germans Brana: Ara sortim ab el Maig?... A bona hora!—Feliu Pous y B.: ¿Ahont té las orellas? ¿Que no ho sab que pera medir versos s' ha de tenir l' oído molt fi?—J. Gomis: No disposém d' espay.—Lluís G. Salvador: Anirá... si no passa la oportunitat.—El Comte de la Verola: Quins versos més mal cisellats!—F. S., J. C., R. R., y F. P. y P.: No podem publicar las cartas que 'ns remeten, per diferents motius.

¡JA HA SORTIT!!!... L' ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8 Tinta Ch. Lorilleux y C.